

magyar emigráció szerény művészetfogyasztását, amely ezt éppolyan szerényen honorálta, mígnem egy fatális véletlen folytán (címcseré) pontosan az Amerikai Monumentalisták és Restaurátorok Szövetsége elnökének a kezébe került egy tipografikai pályamunkaterve, s aki azonnal találkozni kívánt vele, aztán néhány nap múlva már meg is kapta az első megbízatásokat, s jelenleg e szövetség alelnöke... Amerika! Mert mindez 15 éves tengődés után, egyetlen év alatt zajlott le, de ennek ellenére most keresnek feleségével, Dukász Anna színművésznővel, a sepsiszentgyörgyi színház hajdani igazgatónőjével együtt otthont Magyarországon (házat és állampolgárságot), Makóra is az első hívó szóra rohant, találkozni a régi otthoni s az új összmagyar művészbarátokkal, miközben persze amerikai feladatainak is folyamatosan eleget kíván tenni.

Tehát nem a „nagy élet” és a „nagy mű” örvén örülünk Vigh István hazatalálásának, s (remélhető) örökös művésztelepi tagságának, hanem az igazolás erejű példa okán: a magyar művészetnek is otthona lehet az egész világ – de csak addig, amíg a világ magyar művészete a saját szellemét gyűrűzi, gyűrűzteti tovább.

Milyen jó lenne, ha a makói nyaraknak (amelyekben néhány éve fafaragó tábor is működik, mégpedig nem zsebtárgyak, fényképtartók, csecsebecsék, hanem urbanisztikai szerepű térplasztikák készítése céljából) hosszú időre megőrződne ez a kisvárosi dimenzió túlmutató tanulsága!

Banner Zoltán

